

Arrest

nr. 181 324 van 26 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 3 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. MINNE, die loco advocaat L. VAN EECKHAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juni 2016 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Deze beslissing werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 3 juni 2016 en is als volgt gemotiveerd:

*"bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire*

*De heer :
Il est enjoint à Monsieur :*

*Naam/nom: S.
Voornaam/prénom: N.
Geboortedatum/dat de naissance: 13.06.1989
Geboorteplaats/ lieu de naissance: (...)
Nationaliteit/nationalité: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 04/06/2016

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

au plus tard le 04/06/2016

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1 :

*X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14 :

*X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugs .

PV nr. : K0.60.L2.007938/2016 van de politie van PZ RIHO

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

MOTIF DE LA DECISION:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 7, alinéa 1:

X 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

X 3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;

Article 74/14 :

X article 74/14 §3,1°: il existe un risque de fuite

X article 74/14 §3, 3°: le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public

L'intéressé n'est pas en possession d'un document d'identité valable et/ou d'un document de voyage valable.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de stupéfiants.

PV n° : KO.60.L2.007938/2016 de la police de ZP RIHO

L'intéressé n'a pas d'adresse officielle en Belgique."

1.2. Nog op 3 juni 2016 legt de gemachtigde de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op.

Het betreft de tweede bestreden beslissing, zij is als volgt gemotiveerd:

"A Monsieur qui déclare se nommer :

nom : S.

prénom : N.

date de naissance : 13.06.1989

lieu de naissance :

nationalité : Marocaine

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

La décision d'éloignement du 03/06/2016 est assortie de cette interdiction d'entrée. / Une décision d'éloignement a été notifiée à

l'intéressé(e) le(1)

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès

au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée,

parce que:

X 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de stupéfiants.

PV n° : KO.60.L2.007938/2016 . de la police de PZ RIHO .

C'est pourquoi aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et une interdiction d'entrée est imposée.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2:

X aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire

L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge et l'intéressé à troubler l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dienvolgens uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

"In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest. " (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, te meer daar de middelen van de verzoekende partij enkel betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten en niet op het inreisverbod. "

De verweerder meent aldus dat de verzoeker geen belang heeft bij het voorliggende beroep in zoverre het de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, betreft. Hij stelt dat, na vernietiging van het bestreden bevel, hij opnieuw verplicht is om een bevel af te geven aan de verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft volgens de verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen.

In casu heeft de gemachtigde een bevel afgeleverd waarbij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven, dit in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. De verweerder toont niet aan en de Raad ziet niet in hoe de afgifte van een dergelijk bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, de uitvoering zou betreffen van een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren.

Bovendien merkt de Raad op dat de Raad van State in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 reeds oordeelde dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Indien in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoeker betoogt in de synthesesamenvatting als volgt:

“De beslissing is onvoldoende gemotiveerd overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 en moet tevens de redenen weergeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Art. 3 van dezelfde wet stelt dat de motivering in de akte zowel de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en moet de motivering afdoende zijn.

De motivering is niet afdoende overeenkomstig de wet.

De redenen van de beslissing zijn niet gebaseerd op vaststaande gegevens en zijn duidelijk het gevolg van verkeerde informatie vanuit de politiediensten.

Verzoeker verkreeg drie documenten die hij moest ondertekenen zonder de nabijheid van een tolk en waarvan één duidelijk is dat het vanuit de permanentie is opgemaakt.

Hieruit volgt dat de beslissing die bestreden wordt zeer vlug is opgemaakt en op basis van verkeerde gegevens.

De persoonsgegevens van verzoeker, met name zijn nationaliteit, is eveneens fout vermeld, aangezien de nationaliteit van verzoeker Tunesisch is en niet Marokkaans.

Er is aldus een materiële vergissing in het dossier wat betreft de initiële persoonsgegevens van verzoeker.

Ook het inreisverbod is niet correct aangezien het gebaseerd is op feiten die niet voorhanden zijn waaronder een gevaar voor de openbare orde en een risico op onderduiken.

Verzoeker verblijft bij zijn vriendin op het aangegeven adres en heeft een relatie met haar van 8 jaar. De motivering dat hij geen officieel adres heeft in België is nietszeggend aangezien men zich zonder documenten niet officieel kan inschrijven.

Daarentegen is er wel degelijk een familiale band met zijn geliefde, alsook met zijn broer, die legaal verblijft in België.

Indien de raad oordeelt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig genomen.

Op deze manier dient het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.

In tegenstelling met wat verweerster stelt in haar nota op pagina 3 werd dit eerste middel ook van toepassing op het inreisverbod, gelet op de manifest verkeerde motivering die aan de basis ligt hiervan.

Het inreisverbod is duidelijk genomen op basis van de zgn schending van het openbaar orde en de vaststelling op heterdaad van drugs.

Verweerster houdt in haar nota geen rekening met de stappen die de raadsman heeft genomen naar de politieverantwoordelijke en het comité p teneinde de gang van zaken op te helderen en verzoeker duidelijkheid te verschaffen.

Tot op heden is er nog geen enkel verhoor doorgegaan niettegenstaande de vraag van de raadsman.

Verweerster stelt bij haar eerste opmerking pagina 2, tevens 2 zaken door elkaar met name dat er geen belang zou zijn en dat de middelen geen betrekking hebben op het inreisverbod.

Over het laatste punt verwijst verzoeker naar boven.

Omtrent het belang is reeds aangehaald in het initiële verzoekschrift dat er een scheiding is van zijn levenspartner met wie hij reeds 8 jaar een relatie heeft en er aldus ene schending is van art. 8 EVRM.

Verzoeker en zijn levensgezel gaan tevens een verklaring wettelijke samenwoning afleggen en hebben reeds inlichtingen ingewonnen om de juiste documenten te verkrijgen.

Ook dat het inreisverbod volgens de wet kan opgeheven worden maar dat een antwoord als niet binnen de 4 maanden gegeven wordt geacht wordt negatief te zijn, daar wordt geen rekening mee gehouden door verweerster....

Op pagina 4 stelt verweerster een onduidelijke en misleidende kritiek waarna zij op pagina 5 stelt dat het bevel gegrond is omdat verzoeker geen vereiste documenten heeft.

Dit is mogelijk doch verweerster vergeet dat de redenen aangehaald in het bevel tot een andere conclusie leiden met name een bevel met een inreisverbod dewelke onmiskenbaar 1 geheel vormt en duidelijk andere gevolgen heeft dan enkel een bevel bv zou zijn afgeleverd.

De kritiek van verzoeker heeft betrekking op een determinerend gedeelte van de motivering en niet zoals verweerster stelt op pagina 5.

Op pagina 6 stelt verweerster dat verzoeker strafrechtelijk veroordeeld is wat niet juist is.

Verder stelt verweerster dat hij dan maar geacht moet zijn de openbare orde te kunnen schaden.. Van dit alles is niets waar.

Verzoeker is niet veroordeeld voor ernstige strafrechtelijke vergrijpen."

4.2. In het verzoekschrift voert de verzoeker een tweede middel aan, dat als volgt wordt geformuleerd:

4.2.1. "miskennen van de materialiteit van het dossier.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, alsook het inreisverbod is gebaseerd op een aantal aantijgingen die elke grond missen de betrapting voor drugs op heterdaad is onbestaande, en verzoeker weet niet waar dit element vandaan komt.

Dit behoort niet tot de materialiteit van het dossier.

Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn uiteenzetting onder in feite.

Op 21.06.2016, weliswaar na de beslissing, heeft de raadsman van verzoeker een mail verzonden naar de contactpersoon in het dossier van verzoeker, mevrouw D. D. R.(...), betreffende haar tussenkomst en rechtzetting.

In bijlage was het schrijven aan de korpschef, de heer N.(...), van de politie zone RIHO, en de betrokken inspecteur die een verhoor zou afnemen met verzoeker op woensdag 22 juni 2016.

Er is op dit schrijven geen enkele schriftelijke reactie gekomen van de politiediensten, waarna verzoeker klacht ingediend heeft bij het Comité P op 01.07.2016 en doorgestuurd heeft naar het Parket van de Procureur des Konings Kortrijk.

Ook de contactpersoon van het dossier, bij verweerster, heeft geen enkele reactie gegeven op de tussenkomst en rechtzetting.

Vasthouden en volhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten, evenals het inreisverbod van 3 jaar, dewelke trouwens in het Nederlands en – om een onverklaarbare reden – in het Frans zijn opgemaakt, rechtsgeldig werd opgemaakt, is niet correct.

Het is een aantasting van de rechten van verzoeker, niet alleen op administratief vlak, maar ook wat betreft zijn rechten van verdediging in het algemeen.

Verweerster kan niet serieus volhouden dat de artikelen waarop zij zich baseert in haar beslissing correct zijn en minimum zou er toch een afwachtende houding moeten worden aangenomen, ook op administratief vlak, aangezien er zelfs geen informatie komt naar de raadsman toe vanwege de politiediensten, er geen tolk voorhanden was, en de huidige klacht bij het Comité P.

De beslissing is aldus aangetast en deze dient te worden vernietigd wegens gebrek aan materiële grond."

4.2.2. De verweerder meent dat het tweede middel onontvankelijk is en stelt dienaangaande in de nota met opmerkingen het volgende:

"Het tweede middel van de verzoekende partij is niet ontvankelijk.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

In casu merkt verweerder op dat betreffende het middel van verzoekende partij voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere verwijzing naar "de materialiteit van het dossier".

De verzoekende partij blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.2.3. De verzoeker repliceert hieromtrent in de synthesesamenvatting als volgt:

“Verweerster stelt dat er geen duidelijke omschrijving is gegeven van de rechtsregel dat geschonden is.

Verzoeker heeft duidelijk omschreven waar het schending wringt: er zijn strafrechtelijke aantijgingen zonder grond of aldus materiele vaststellingen.

Een Strafrechtelijk feit of een burgerlijk feit heeft een materiele grond nodig.

In casu is de bestreden beslissing gegrond op zgn. vaststellingen zie de motivering die deze zgn grond heeft overgenomen in het bevel bv ‘schending openbare orde’, ‘heterdaad betraft verkoop drugs ‘.

Er is geen enkele vaststelling in deze zin – zie het feitenrelaas - de korpschef heeft na tussenkomst van de raadsman het verhoor geannuleerd en er is klacht bij de pk en bij comité P.

Het kan toch niet zijn in een rechtstaat, dat de overheid een beslissing neemt op basis van feiten die niet de juiste zijn.

Zelfs bij twijfel dient er in het voordeel van de rechtsonderhorige te worden geoordeeld.

Dit middel is duidelijk en in samenlezen met de feiten kan verweerster niet voorhouden dat dit onduidelijk is.”

4.2.4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het tweede middel

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in het verzoekschrift duidelijk de motieven van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod van drie jaar aangeeft waartegen hij zich richt. Hij stelt met name dat de betrapting op heterdaad waarop deze beslissingen zijn gebaseerd, onbestaande is en dat hij niet weet waar deze vaststelling vandaan komt. De verzoeker geeft vervolgens aan dat de vaststelling van de betrapting op heterdaad wegens drugs niet strookt met de gegevens in het dossier, waarna hij onder meer met verwijzing naar een aantal stukken argumenteert dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd *“wegens gebrek aan materiële grond”*.

Uit verzoekers uiteenzettingen blijkt hiermee voldoende duidelijk dat hij een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het gegeven dat de verzoeker dit rechtsbeginsel niet uitdrukkelijk vermeldt, doet hieraan geen afbreuk. De vermelding dat de bestreden beslissingen materiële grondslag missen duidt immers onmiskenbaar op een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers uiteenzettingen die hij dienaangaande naar voor brengt geven daarnaast ook voldoende aan op welke wijze de bestreden beslissingen deze motiveringsplicht schenden, met name door in weerwil van de voorliggende gegevens in het dossier vast te stellen dat de verzoeker op heterdaad werd betraft wegens drugs.

De exceptie wordt verworpen.

4.3. Gelet op de inhoudelijke samenhang tussen beide middelen, worden deze middelen samen onderzocht.

4.3.1. Algemeen

Waar de verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat hij de motieven van

de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert (de beslissingen zouden steunen op verkeerde gegevens en onvoldoende rekening houden met de familiale situatie van de verzoeker), zodat hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De verweerder heeft het eerste middel ook in die zin begrepen.

De aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet ontvankelijk. Verzoekers inhoudelijke kritiek op de vaststellingen van de gemachtigde kan immers niet dienstig op deze uitdrukkelijke motiveringsplicht worden betrokken.

Het eerste en het tweede middel worden verder dan ook onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht.

4.3.2. Omtrent de tweede bestreden beslissing

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoeker, zowel in het eerste als in het tweede middel, op duidelijke wijze aangeeft dat niet enkel het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maar ook het bestreden inreisverbod op incorrecte wijze is gegrond op een gevaar voor de openbare orde (cf. eerste middel) en de betrapping op heterdaad wegens drugs (cf. tweede middel). De verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn verweer dat de verzoeker tegen het inreisverbod geen middel heeft ontwikkeld.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Met de tweede bestreden beslissing wordt aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée,

parce que:

X 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de stupéfiants.

PV n°. : KO.60.L2.007938/2016 . de la police de PZ RIHO .

C'est pourquoi aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et une interdiction d'entrée est imposée.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2:

X aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire

L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge et l'intéressé à (sic) troubler (sic) l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée”

Het bestreden inreisverbod werd aldus getroffen in toepassing van artikel 74/11, §1, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

De duur van het inreisverbod moet dus, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Aldus maakt de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

De boven vermelde bepalingen en de loutere annulatiebevoegdheid van de Raad die geenszins over de bevoegdheid beschikt om in de plaats van de bevoegde staatssecretaris te beslissen om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod te reduceren, impliceren dan ook dat een gebrek in de motivering betreffende de geldingstermijn van het bestreden inreisverbod meteen ook het inreisverbod zelve vitiëert.

In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De verwijzing naar het gegeven dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, vormt evenwel geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Het gaat slechts om een vaststelling die, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet de enkele reden betreft waarom een inreisverbod wordt opgelegd.

Met betrekking tot de gekozen geldingstermijn van drie jaar wordt als volgt gemotiveerd: *“L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge et l'intéressé à (sic) troubler (sic) l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée”*. Het motief dat aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, wordt verder ondersteund door de volgende vaststellingen *“L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de stupéfiants. PV n°. : KO.60.L2.007938/2016 de la police de PZ RIHO.”* Hoewel niet expliciet aangegeven in de tweede bestreden beslissing, blijkt uit de samenlezing van de verschillende motieven om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, dat de vaststelling dat de verzoeker de openbare orde heeft geschaad (*“l'intéressé à (sic) troubler (sic) l'ordre public”*) is gebaseerd op het gegeven dat hij op heterdaad werd betrapt voor drugs hetgeen zou moeten blijken uit een proces-verbaal van de politiezone RIHO (*“l'intéressé a été intercepté en flagrant délit de stupéfiants PV n°. : KO.60.L2.007938/2016 de la police de PZ RIHO”*). Hierbij dient te worden opgemerkt dat de vermelding dat de verzoeker de openbare orde heeft geschaad niet kan slaan op diens onregelmatig verblijf, aangezien beide vaststellingen naast elkaar worden gehanteerd: de verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze op het Belgische grondgebied te verblijven en de verzoeker heeft de openbare orde geschaad. (*“L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge et l'intéressé à troubler l'ordre public.”*)

De verzoeker betwist de vaststelling dat hij op heterdaad werd betrapt voor drugs. Hij stelt dat deze betrapting op heterdaad onbestaande is en voegt bij zijn verzoekschrift een aantal demarches, die weliswaar dateren van na de bestreden beslissing, van zijn raadvrouw om de incorrecte vaststelling van betrapting op heterdaad aan te kaarten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de korpschef van de politiezone RIHO en bij het Comité P.

De Raad stelt vast dat de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat, zelfs indien de kritiek van de verzoeker over de verwijzing naar de redenen van openbare orde terecht zou zijn, er moet worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. In de nota met opmerkingen wordt nergens aangegeven uit welke vermeldingen van enig proces-verbaal van de politie dan wel zou blijken dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op drugs. Dienaangaande wordt naar geen enkel ondersteunend stuk, dat zich al dan niet in het administratief dossier bevindt, verwezen. De verweerder lijkt in de nota dan ook te erkennen dat de vermelde betrapting op heterdaad voor drugs niet strookt met de voorliggende feitelijke gegevens.

De Raad stelt, na een grondig onderzoek van het administratief dossier, vast dat het in de tweede bestreden beslissing vermelde proces-verbaal met nr. KO.60.L2.007938/2016 zich niet in het administratief dossier bevindt. Het administratief dossier bevat wel een zogenaamd 'TARAP-borderel', opgesteld door een politieambtenaar van de politiezone RIHO, waaruit blijkt dat lastens de verzoeker op 3 juni 2016 een ander proces-verbaal nr. KO.55.L2.007929/2016 werd opgesteld wegens illegaal verblijf, waarin geenszins sprake is van een betrapting op heterdaad wegens een drugsdelict. De Raad stelt verder vast dat, in tegenstelling tot wat de verweerder in de nota met opmerkingen stelt, uit geen enkel element van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker strafrechtelijk veroordeeld werd wegens ernstige strafrechtelijke inbreuken.

De Raad wijst er op dat wanneer, zoals te dezen, een verzoeker op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Een appreciatiebevoegdheid moet immers steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om te besluiten dat de verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het administratief dossier geen enkel gegeven bevat ter ondersteuning van de vaststelling dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt wegens drugs. Waar de gemachtigde besluit dat de verzoeker de openbare orde heeft geschaad en waar hij de bescherming van de openbare orde mede aanwendt om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, dient derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Waar de verweerder stelt dat de kritiek van de verzoeker uitsluitend betrekking heeft op een niet-determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat uit de motieven van de tweede bestreden akte geenszins blijkt dat de vaststelling dat de verzoeker de openbare orde heeft geschaad een overtollig motief zou uitmaken. In tegendeel wijst de gehanteerde bewoording "*Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée*" dat het om een cumulatie van verschillende redenen gaat die, tezamen genomen, een inreisverbod van drie jaar verantwoorden. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om in de plaats van de gemachtigde te oordelen of er nog steeds een inreisverbod van drie jaar zou zijn opgelegd indien abstractie zou worden gemaakt van de ondeugdelijke vaststelling dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt voor drugs (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

De vastgestelde schending van de materiële motiveringsplicht leidt dan ook tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De nietigverklaring van de voornoemde beslissing, dit is het inreisverbod van drie jaar, heeft op zich geen gevolgen voor de wettigheid van de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Hoewel het inreisverbod is te beschouwen als een accessorium

van het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, is de beslissing houdende inreisverbod volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

4.3.3. Omtrent de eerste bestreden beslissing

De eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, werd blijkens de motieven afgeven in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker ook ten aanzien van het bestreden bevel de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, moet het deugdelijk karakter van de motivering van dit bevel wederom worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.
§ 2. (...)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...);
3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
(...)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten “moet” worden afgegeven in de in 1° 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen. Zodoende is duidelijk dat de enkele toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet reeds volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten (met een termijn van in principe 30 dagen) af te geven. De bijkomende toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is *in casu* dan ook te beschouwen als een ten overvloede motivering zodat de kritiek betreffende de vaststelling dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de loutere beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit artikel 74/14, §3 blijkt verder dat zowel in het in 1° bedoelde geval (er bestaat een risico op onderduiken) als in het in 3° bedoelde geval (de vreemdeling is geen gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid) kan worden beslist om geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Ook hier gaat het om afzonderlijke en niet om cumulatieve bepalingen, zodat de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet op zich reeds volstaat om geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Bijgevolg kan de kritiek betreffende de vaststelling dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, nog niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk (d.i. zonder termijn voor vrijwillig vertrek) te verlaten omdat deze beslissing reeds afdoende wordt geschraagd door de toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad zal dan ook in de eerste plaats onderzoeken of de verzoeker aannemelijk maakt dat de vaststellingen ter ondersteuning van de toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet, ondeugdelijk zijn.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geheel niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. De motieven ter ondersteuning van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, blijven dan ook overeind.

De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd wat de afwezigheid van enige termijn voor vrijwillig vertrek betreft:

“Artikel 74/14 :

X artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

(...)

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.”

De verzoeker argumenteert hieromtrent dat hij bij zijn vriendin verblijft op het aangegeven adres en dat de motivering dat hij geen officieel adres heeft in België nietszeggend is aangezien men zich zonder documenten niet officieel kan inschrijven. Hij stelt tevens dat hij een familiale band heeft met zijn geliefde, alsook met zijn broer die legaal in België verblijft.

De verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij geen officieel adres heeft, doch betoogt dat deze vaststelling niet volstaat om te besluiten tot een risico op onderduiken omdat hij zich niet kan inschrijven zonder documenten.

De Raad is van oordeel dat de vaststelling, dat de verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België, wel degelijk een pertinent motief vormt bij het vaststellen van een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit geen enkel gegeven dat de gemachtigde met de vermelding dat de verzoeker geen officieel adres heeft in België, enkel zou doelen op een inschrijving in het Rijksregister. De vaststelling van de gemachtigde strookt bovendien met de stukken van het administratief dossier. Uit het hierboven reeds vermelde TARAP-borderel van 3 juni 2016 blijkt immers dat de verzoeker ten overstaan van de politiediensten heeft geweigerd om te zeggen wat hij op de plaats van de vaststellingen deed of waar hij verblijft.

Waar de verzoeker thans verwijst naar een familiaal leven met zijn broer en zijn vriendin en waar hij stelt dat hij bij deze vriendin verblijft, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker zich ter zake beperkt tot loutere beweringen die hij op geen enkele wijze met enige concreet begin van bewijs onderbouwt. Nog los van deze vaststelling, dient bovendien te worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing nooit kenbaar heeft gemaakt dat hij bij zijn beweerde vriendin verblijft noch

dat hij familiale banden met haar en met zijn broer onderhoudt. De thans voor het eerst naar voor gebrachte verklaringen dienaangaande, kunnen de eerste bestreden beslissing dan ook niet vitiëren.

Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat op ondeugdelijke wijze toepassing werd gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet teneinde een bevel af te geven om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Waar de verzoeker betoogt dat er ten onrechte wordt gesteld dat hij de Marokkaanse nationaliteit heeft, merkt de Raad samen met de verweerder op dat het ter zake om een materiële vergissing gaat die de strekking en de motieven van de eerste bestreden beslissing ongemoeid laat. De verzoeker geeft er overigens blijk van dat hij terdege bewust is van het feit dat de eerste bestreden beslissing aan hem is gericht. De kritiek betreffende de vergissing omtrent de vermelding van de nationaliteit van de verzoeker, is dan ook niet dienstig.

De overige kritiek van de verzoeker betreft de vaststelling dat hij de openbare orde heeft geschaad en dat hij op heterdaad werd betrapt voor drugs. Hoewel deze kritiek gegrond is, kan zij niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden nu deze beslissing reeds op afdoende wijze steun vindt in de redengeving omtrent artikel 7, eerste lid, 1° juncto artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet. Het motief waarbij, verwijzend naar artikel 7, eerste lid, 3°, juncto artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet, verzoekster wordt geacht de openbare te kunnen schaden, is overtoollig, en voegt niets toe aan de vaststelling dat de bestreden beslissing reeds op afdoende wijze geschraagd is op grond van artikel 7, eerste lid, 1° juncto artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet.

De middelen kunnen bijgevolg, wat de tweede bestreden beslissing betreft, niet worden aangenomen.

5. Kosten

Gelet op het feit dat één van de bestreden beslissing wordt vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE